

Fuglene – et mysterium

Af ornitolog Philip Snow

Selv om det at flyve er ekstremt omkostningskrævende rent energimæssigt, hævder evolutionister, at flyveevnen er opstået fire gange i dyreriget – uafhængigt af hinanden og på meget forskellige måder. De smukke, komplekse og højst forskellige fugle, insekter, flagermus og uddøde flyvende krybdyr bliver alle anset for resultater af tid og tilfælde. Er det videnskab? Eller er det en bevidst lukken-øjnene for den oplagte mulighed – en designers værk? Som Richard Lewontin, professor i zoologi, har udtrykt det: ”Vi står på videnskabens side, trods den udprægede absurditet ved en del af den... til trods for videnskabens tolerance over for historier, der ikke er underbygget ... uanset det går mod vores intuition ... materialismen er absolut – for vi kan ikke tillade en guddommelig fod i døren”. I denne artikel skal vi se lidt på fuglenes fabelagtige bygning samt hvilke forhindringer en dinosaur skulle kunne overvinde for at kunne udvikle sig til en fugl. Vi vil ikke fokusere så meget på de fossiler, der er fundet i tidens løb, da dette er behandlet i en anden artikel.

At kopiere naturen ...

Fugle har inspireret og hjulpet mennesket i dets bestræbelser på at kunne flyve. Vi har sat principperne ved fuglenes flyveevne i praktisk system, fx når flyene skal lande: Når bagsiden af vingerne sænkes, skaber det bæreevne i luften samtidig med, at farten reduceres. Dette er kun en grov efterligning af fuglenes konkave vinger og løftede tommelvinger, der forhindrer at de ”staller” ved lav hastighed. Mennesket kan kun

drømme om fuglenes herredømme i luften.

... og komme til kort

Det propeldrevne fly brummer, og jetflyet huler, men fugle er lyriske skabninger. At høre den fasanlignende australske fugl lyrehalen (Menura) lave sine næsten ufattelige imitationer, at se en natugle svæve lydløst hen over en eng ved aftentide, at være øjenvidne til en vandrefalks (Falco peregrinus) dyk på 250 km i timen, og at lytte til en lillebitte gærdesmuttes passionerede sang, alt imens den vibrerer med hele sin krop, er at bevidne en designers værk. Ørnen er et af de fire livsvæsener, der omtales i Bibelen. Med sit syn, der er otte gange stærkere end menneskets – et syn, der ikke lader noget upåagtet på jorden – symboliserer den den Alvidendes syn, der ser ud over skabningen.

Set fra Beagle

Den klassiske forklaring på fuglenes evolution (og som også gælder enhver anden livsform) er ekstrapolation ud fra forholdsvis små ændringer, som f.eks. dem Darwin fandt hos finkerne på Galapagos-øerne. Eftersom de har tilpasset næbformen ud fra en fælles finke-næbtype, således at de har kunnet specialisere sig i forskelligt fødevalg, antog Darwin, at krybdyr over lange tidsrum har kunnet udvikles til fugle. Han hævdede, at mikroevolution (eller variation inden for typer) er ubegrænset og kan således føre til makroevolution, ændring fra en overordnet gruppe til en anden.

Musvitten, der er almindelig i Europa, kan uden den store indsats ændre næbform to gange om året – tykkere om vinteren, når føden står på nødder, og tyndere om

sommeren, når menuen består af insekter. Adskillige arter af Kamerun-finken kommer til verden med tilfældige næbtyper. Strand-skader (*Haematopus palliatus*) former næbet efter deres personlige føde-præference, og hos Laysanfinker (*Telespiza cantans*) har man for nylig demonstreret, hvor overfladisk og hurtig en sådan ændring i næbform i virkeligheden er. Eksemplarer af disse fugle blev udsat på forskellige isolerede øer i 1960'erne, fordi man specifikt ville studere ændringer i næbformer, og dette studium har faktisk modbevist Darwins teori. I løbet af meget kort tid tilpassede disse finker deres næbform. Det vil altså sige, at de meget omtalte Galapagos-finker sandsynligvis blot har vist en hurtig næbtilpasning, fra den ene type til en anden, alt efter hvilken føde der har været tilgængelig. Med andre ord er der tale om variation inden for de snævre rammer, det potentiale, som alle arter er født med. Ændringerne er ikke resultat af mutationer, og der bliver ikke tilført nyt genetisk materiale ved processen. Mejsler forbliver mejsler, og finker forbliver finker.

Tab af flyveevne, som Galapagosskarven (*Nannopterum harrisi*) viser, kan heller ikke forklares ved evolution. Mutationer, der forårsager tab af en fugls flyveevne kan kun øge populationen af jordlevende fugle, når der ingen rovdyr er. På samme måde kan

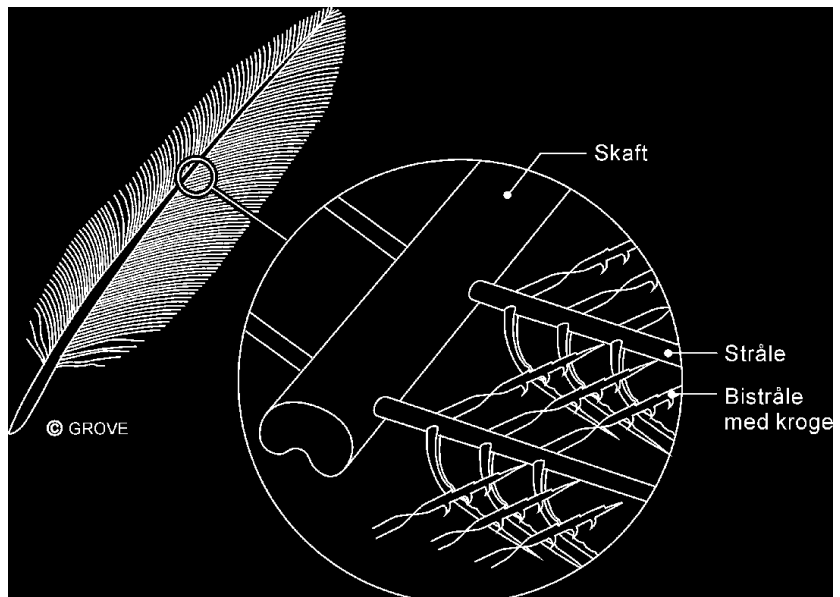
flyvende fugle blive blæst væk fra isolerede øer. Ikke desto mindre må man indrømme, at fugle uden flyveevne har tabt genetisk information og generelt er mindre tilpassede. Var det sket på fastlandet, ville det have været en ulempe i forhold til den naturlige selektion.

Heller ikke farvændringer i fjerdragten har noget at gøre med makroevolution. Den smukke subpolare jagtfalk (*Falco rusticolus*), der i mange århundreder netop er blevet anvendt som jagtfalk, har en stor variation af fjertegninger, lige fra den meget mørke Labrador-type, via den grålige Scando-Russo og til den meget smukke hvide type, der tidligere blev kaldt Grønlandsfalk. Alle er de falke, uanset om forædlerne udvælger/fremavler slagfalke (*Falco sherrug*) eller vandrefalke. Hvis man overlader dem til sig selv i naturen, vil de kunstigt udvalgte typer vende tilbage til vildformen ved krydsning.

Hvis krybdyr skulle udvikles til fugle...

Der er store forskelle mellem krybdyr og fugle i dag. For at kunne forklare en eventuel udvikling fra krybdyr til fugle må man kunne dokumentere ændringer i deres forskellige bygningstræk. Vi skal bare se på

Principskitse over en svingfjers opbygning.

nogle enkelte af disse bygningstræk.

Fra vekselvarme til ensvarme

Evolutionister må nødvendigvis forklare, hvordan vekselvarme krybdyr på en eller anden måde har kunnet løse de massive problemer, der er ved overgangen til ensvarme fugle. Det gælder såvel morfologiske som stofskiftemæssige problemer.

Fra skæl til fjer

Enhver, der har kigget bare overfladisk på en fjer og undret sig over dens aerodynamiske design og komplekse system af filamenter (tynde taver) og stråler, vil aldrig kunne forveksle den med et krybdyrskæl. Skæl er blot hudfolder, formet i et stykke. Fjer er mere en slags hår, der gror frem dybt nede under huden (og er i øvrigt styret af gener, der er placeret forskellige steder på genomet). Bliver vi helt seriøst bedt om at tro på, at et skæl på en eller anden måde har kunnet opdeles i tusindvis af fine små regelmæssige strenge og derefter udvikle millioner af stråler og bistråler, der passer ind i hinanden i et lufttæt mønster? En enkelt sekundær-fjer hos en ørn har omkring 1 million stråler, hver med mange bistråler. Og ud over fjerene måtte en eks-dinosaur udvikle den livsvigtige olie-kirtel til at imprægnere fjerene med. Denne kirtel skulle så placeres ved basis af den øvre del af halen, et sted, som krybdyrene i dag ikke kan komme til.

Også fjerens farvetegning er hi-tech. De smukt udformede halefjer hos påfuglen har en indre basis af melanin og en ydre farvning af keratin på hver bistråle, hvilket danner en todimensional farvestruktur. Antallet og placeringen af basisfarvetegningerne afgør farven på bistrålen og dens intensitet (1).

Lunger

Dinosaurernes "lungesystem kan ikke være udviklet til moderne fugles højeffektive lunger" (2). Hos fuglene bliver luften fuldstændig udskiftet ved hvert åndedrag ved hjælp af et ensrettet system, der fører luften helt

rundt i kroppen, gennem lange, ensrettede lunger, luftsække og endda gennem deres letvægtsknogler. Dette smukt designede system er vigtigt for at kunne udveksle den maksimale mængde ilt og kuldioxid, når fuglen bevæger sig i høj hastighed og højde. Fugle er forskellige fra andre livsformer og så på den måde, at de indeholder store mængder af antioxidanter der nedbryder de destruktive frie radikaler, der er nødvendige i deres høj-energi stofskifte.

Kløer

Et andet stort problem i dinosaur til fugl-udviklingen kommer fra evolutionisterne selv (3). Her fremhæves det, at fuglene kan ikke have udviklet sig fra dinosaurer, fordi de anvender forskellig rækkefølge i udviklingen af deres lemmer. Hvis man går ud fra de samme 5-fingrede lemmer, så anvender dinosaurerne finger 1, 2 og 3, mens fuglene anvender nummer 2, 3 og 4. Og samtidig sidder den arvelige information forskelligt på genomet.

Konklusion

En ændring fra krybdyr til fugl ville indebære en komplet omstrukturering af især lunger, vekselvarmt stofskifte og skæl. Ideen om at fjer kan være resultat af tilfældige mutationer – som medfører tab af information – er ulogisk. Variationer i næbform har ikke nødvendigvis noget at gøre med evolution, men kan forklares ved variation og selektion. Vi konkluderer, at fuglene – med deres variation og skønhed – med lige så stor ret kan hævdes at være en designers værk.

*Oversat og bearbejdet af cand.scient.
Holger Daugaard, fra Pamphlet 351,
Creation Science Movement, marts 2004.*

Noter

1. Proc. Nat. Acad. Sciences, DOI and New Scientist 18/10/03.
2. Science, vol. 278, 11/97.
3. New Scientist 9/98.